

Rapport

Datum: 26 januari 2006

Rapportnummer: 2006/031

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland niet juist hebben gehandeld tijdens hun poging tot aanhouding van een vrouw in de woning van verzoeker op 25 februari 2004. Verzoeker klaagt er hierbij met name over dat:

- een met naam genoemde politieambtenaar enkele van de in zijn woning aanwezige kinderen omver heeft geduwd;
- een met naam genoemde politieambtenaar hem onheus heeft bejegend door zijn vragen niet te beantwoorden;
- een met naam genoemde politieambtenaar hem onheus heeft bejegend door hem te tutoyeren;
- de centralist van de regionale meldkamer van de politie Apeldoorn zijn melding niet serieus nam en de verbinding heeft verbroken;
- een met naam genoemde politieambtenaar, welke op 25 februari 2004 hoofd van dienst was, hem heeft meegedeeld dat hij geen aangifte kon doen tegen de betrokken politieambtenaar.

Verzoeker klaagt voorts over de wijze waarop de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland zijn klachten heeft behandeld. In dit verband klaagt verzoeker erover dat:

- de korpsbeheerder de termijn voor klachtbehandeling heeft overschreden;
- de klachtencommissie de getuigen die verzoeker heeft aangedragen niet heeft gehoord.

Beoordeling

Algemeen

F. was op 25 februari 2004 met haar zoontje per auto onderweg naar een kinderfeestje bij verzoeker thuis, toen zij vlakbij het huis van verzoeker door politieambtenaren G. en B. werd stil gehouden vanwege het feit dat zij en haar zoontje vermoedelijk geen autogordel droegen. B. en G. wilden F. na een woordenwisseling aanhouden voor het beledigen van een ambtenaar in functie. F. liep hierop het huis van verzoeker in. De politieambtenaren B. en G. liepen haar achterna.

Verzoeker diende op 27 februari 2004 een klacht in bij de politie. De districtschef van het district Veluwe-Noord gaf in zijn klachtafhandelingsbrief van 7 april 2004 aan dat de

politieambtenaren B. en G. de woning van verzoeker niet hadden mogen betreden. Verzoeker had hiervoor vooraf geen uitdrukkelijke toestemming gegeven als bedoeld in artikel 2 van de Algemene wet op het binnentreden (zie Achtergrond, onder 3.) en bovendien was er geen machtiging van de hulpofficier van justitie. Voorts verklaarde de korpschef de klacht van verzoeker over het feit dat de politieambtenaren G. en B. zich niet hadden gelegitimeerd, gegrond. De overige klachten van verzoeker achtte de korpschef niet gegrond. Verzoeker was het niet eens met het oordeel van de korpschef en diende zijn klacht in bij de korpsbeheerder. Deze sloot zich aan bij het oordeel van de korpschef.

Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland op 18 augustus 2005 een gesprek gevoerd met verzoeker. Dit gesprek was georganiseerd om het vertrouwen van verzoeker in de politie te herstellen. Verzoeker gaf aan een vervolggelsgesprek te willen voeren met betrokken politieambtenaar G. Op 8 september 2005 heeft dit gesprek plaatsgevonden. Zowel verzoeker als G. hebben tijdens dit gesprek over hun ervaringen en gevoelens gesproken. Verzoeker en G. waren tevreden na dit gesprek, aldus de districtschef. Verzoeker bevestigt dit in zijn brief van 5 oktober 2005.

I. Ten aanzien van het omver duwen van kinderen in de woning van verzoeker

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar G. enkele van de in zijn woning aanwezige kinderen omver heeft geduwd.

2. Naar aanleiding van de gebeurtenis van 25 februari 2004 schreef verzoeker op 27 februari 2004 een klachtbrief naar het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland. Verzoeker schreef dat hij rond half tien met zijn dochtertje de gasten voor haar verjaardagspartijtje stond op te wachten en zag dat mevrouw F. met haar zoontje kwam aanrijden. Ze parkeerde haar auto vlak voor de deur van het huis van verzoeker. Achter F. stopte een politieauto. De politieambtenaren stapten uit de auto en spraken F. aan. Verzoeker kon niet goed zien wat er gebeurde. Niemand haalde het zoontje van F. uit haar auto. Dit verbaasde verzoeker.

Na een tijdje haalde F. haar zoontje zelf uit haar auto. Hij leek in paniek volgens verzoeker. De vrouw van verzoeker ging naar buiten om de andere gasten voor het verjaardagspartijtje op te vangen. De ouders van de andere kinderen hebben een en ander meegekregen van het gesprek tussen de politie en F. en spraken hier schande over, volgens verzoeker.

Vervolgens rende F. het huis van verzoeker in. De vrouw van verzoeker zag dat één van de politieambtenaren achter F. aanrende en in de gang zeker twee kinderen omdrukte. Deze kinderen vielen, volgens verzoeker. Ook F. viel vlak voor de deur naar de

woonkamer, volgens verzoeker. Hij trok haar omhoog, de woonkamer in. De politieambtenaar wilde achter haar aan gaan, aldus verzoeker. Verzoeker deed hierop de deur dicht.

De kinderen waren erg van streek door de komst van de politie en het verjaardagsfeestje van zijn dochter was hierdoor verpest, aldus verzoeker.

3. Op 25 februari 2004 stuurden F. en haar echtgenoot ook een klachtbrief naar de politie. In deze brief schreven zij onder meer dat F. haar zoontje uit de auto pakte en hierop het huis van verzoeker in rende. Voorts schreven ze dat de politieambtenaar achter F. aan rende en haar in de gang vastgreep, waarbij twee kinderen ten val kwamen.

4.1. Op 11 maart 2004 hoorde inspecteur van politie S. verzoeker naar aanleiding van zijn klacht. Verzoeker verklaarde dat hij de deur naar de hal op een gegeven moment open deed, omdat hij geschreeuw hoorde van buiten waar F. stond met de politieambtenaren. In de hal stonden toen twee kinderen, aldus verzoeker. Eén politieambtenaar kwam de hal binnen, volgens verzoeker en daardoor viel één van de kinderen. Dit jongetje heeft tegen verzoeker gezegd dat hij door de politieambtenaar was gevallen, aldus verzoeker. Verzoekers vrouw heeft tegen verzoeker verteld dat het kind viel doordat de politieambtenaar de gang in kwam, aldus verzoeker.

Ten slotte verklaarde verzoeker dat hij F. overeind hielp, haar meenam naar de woonkamer en de deur naar de hal dicht deed.

4.2. Verzoeker verklaarde op 2 april 2004 tegenover S. dat het kan zijn dat politieambtenaar G. niet opzettelijk het kind in de hal omver heeft geduwd, maar dat het kind klem kwam te zitten tussen F. en G. en daardoor is gevallen. Het kind is dus door toedoen van G. gevallen, aldus verzoeker.

5. Op 25 maart 2004 hoorde inspecteur van politie S. F. in het kader van de klachtafhandeling. F. verklaarde dat zij haar zoontje op een gegeven moment uit haar auto wilde halen toen zij met de politieambtenaren stond te praten, om hem alvast naar het verjaardagsfeestje te brengen. Ze liep hierna hard de woning van verzoeker in en één van de politieambtenaren liep vlak achter haar. Hij probeerde haar in de hal van de woning bij haar jas vast te pakken, maar deze gleed uit zijn hand, waardoor ze op de grond viel, aldus F. Door dit tumult viel ook één van de kinderen, aldus F. Ze heeft dit zelf niet gezien, maar heeft dit later gehoord.

6. S. hoorde op 15 maart 2004 betrokken politieambtenaar B. ten behoeve van het interne onderzoek van de politie. B. verklaarde dat hij zag dat F. de woning van verzoeker in rende en dat politieambtenaar G. achter haar aanliep. Toen hij bij de voordeur van de woning van verzoeker aankwam, zag hij dat F. struikelde over kinderspeelgoed en tegen de deur naar de woonkamer terecht kwam. De doorloop in de gang was daar smal, volgens B., omdat er

speelgoed lag en huishoudelijke artikelen. In de hal bevonden zich op dat moment twee tot drie kinderen en één of twee vrouwen, aldus B. Volgens B. deed verzoeker vervolgens vanuit de woonkamer de deur naar de hal open, liet F. naar binnen en deed de deur weer dicht.

7. Op 29 maart 2004 hoorde S. politieambtenaar G. ten behoeve van het interne klachtonderzoek. G. verklaarde dat F. op een gegeven moment niet meer met hem wilde praten en de woning van verzoeker in rende. G. liep achter F. aan en toen ze in de hal van de woning waren, probeerde hij haar vast te pakken, maar F. rukte zich los, struikelde en viel, aldus G. Vervolgens deed verzoeker de deur vanuit de woonkamer naar de hal open en hij en F. verdwenen in de woonkamer. G. verklaarde voorts dat hij in de hal geen kinderen heeft omgeduwd. Hij verklaarde dat het kan dat er een kind op de grond lag, maar dat hij dit kind niet heeft omgeduwd.

8. Op 9 mei 2004 stuurde verzoeker enkele schriftelijke getuigenverklaringen van ouders wier kinderen ook op het kinderfeestje van de dochter van verzoeker aanwezig waren naar het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland. Mevrouw O. schreef dat ze haar zoontje net naar binnen had gebracht bij verzoeker. Ze liep weg en kwam even later terug omdat ze haar zoontje hoorde gillen. Toen ze de hal in kwam stond haar zoontje klem gedrukt tussen de muur, F. en politieambtenaar G. Politieambtenaar B. heeft haar zoontje vervolgens buiten getroost, aldus O.

Mevrouw OI. verklaarde dat politieambtenaar G. de gang van de woning van verzoeker in "stormde". Ze schrijft niet dat er een kind is gevallen.

Mevrouw V. en de heer Br. en mevrouw K. hebben niet gezien wat er in de woning van verzoeker is gebeurd.

9.1. Op 13 mei 2004 vond een hoorzitting plaats voor de klachtenadviescommissie. Verzoeker verklaarde hierbij dat F. niet struikelde over speelgoed dat in de gang lag, maar omdat de politieambtenaar haar vastpakte zaten de kinderen in de gang wel klem tussen de muur, verzoeker en F.

9.2. Politieambtenaar G. verklaarde bij de hoorzitting dat hij moeite heeft met de klacht van verzoeker, omdat hij hem op een negatieve manier afschildert. Hij weet dat hij fout is geweest door de woning van verzoeker binnen te gaan en biedt hiervoor zijn excuses aan. Hij verklaarde voorts dat hij geen kinderen heeft omgeduwd in de woning van verzoeker.

9.3. Politieambtenaar B. kon niet bij de hoorzitting van 13 mei 2004 aanwezig zijn, maar schreef in een e-mailbericht van 29 april 2004 aan de klachtencoördinator H. dat hij met zekerheid kan zeggen dat er door hem en zijn collega G. geen kinderen omver zijn geduwd in de woning van verzoeker. Hij schreef voorts dat hij wel heeft gezien dat er kinderen zijn gevallen, doordat F. viel.

10. De klachtenadviescommissie adviseerde de korpsbeheerder in haar advies van 26 augustus 2004 de klacht van verzoeker niet gegrond te verklaren. De commissie schreef dat het mogelijk en te begrijpen is dat in de consternatie van de gebeurtenis van 25 februari 2004 één of meer kinderen gevallen zijn, maar dat niet is gebleken dat één of meer kinderen doelbewust zijn omgeduwd door politieambtenaar G. De korpsbeheerder sloot zich op 6 september 2004 bij het advies van de commissie aan.

11. De korpsbeheerder gaf in zijn standpunt van 12 mei 2005 aan dat volgens hem uit het klachtonderzoek is komen vast te staan dat, toen politieambtenaar G. F. probeerde vast te grijpen in de woning van verzoeker, zowel F. als minimaal één kind ten val zijn gekomen. Volgens de korpsbeheerder is het aannemelijk dat één of enkele kinderen in de verdrukking zijn gekomen, maar van bewust omduwen is geen sprake geweest, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder achtte de klacht van verzoeker op dit punt niet gegrond.

Voorts schreef de korpsbeheerder dat het zonder toestemming binnentreden van de woning van verzoeker niet juist is geweest. Dat hierbij kinderen in het gedrang zijn gekomen en zijn geschrokken is volgens de korpsbeheerder zeer betreuenswaardig. De korpsbeheerder betreurt het dat verzoeker een gevoel van onrechtvaardigheid heeft ervaren bij de gebeurtenis van 25 februari 2004 en bij de verdere klachtbehandeling.

12. Politieambtenaren B. en G. lieten de Nationale ombudsman weten bij hun eerdere afgelegde verklaringen te blijven.

Beoordeling

13. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

14. Uit het onderzoek is komen vast te staan dat zowel politieambtenaar G. als politieambtenaar B. heeft verklaard dat de in de woning aanwezige kinderen op het moment dat F. en G. de woning van verzoeker betraden, niet bewust door (een van hen) zijn omgeduwd.

G. verklaarde tevens dat het kan zijn dat er een kind op de grond was gevallen in de hal.

Geen van de getuigen die verzoeker heeft aangevoerd, heeft bevestigd dat er (minimaal) een kind is omgeduwd door G. Mevrouw O. heeft geschreven dat haar zoontje stond klemgedrukt tussen de muur, F. en G.

15. Nu zowel verzoeker als G. hebben aangegeven dat er een kind op de grond is gevallen nadat F. en G. de woning van verzoeker waren binnen gegaan, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat er waarschijnlijk één kind ten val is gekomen.

Geen van de politieambtenaren heeft verklaard dat zij de kinderen die aanwezig waren in de woning van verzoeker, bewust hebben omgeduwd. Verzoeker geeft na verloop van het interne onderzoek van de politie aan dat het kind dat is gevallen door toedoen van G. is gevallen. De Nationale ombudsman acht het goed mogelijk dat er een kind is omgevallen door de hectiek van de situatie, waarbij diverse volwassenen en kinderen zich in een relatief kleine ruimte - namelijk de hal van een woning - begaven.

16. Nu de twee betrokken politieambtenaren ieder voor zich hebben aangegeven dat zij niet enkele in de woning van verzoeker aanwezige kinderen bewust omver hebben geduwd, acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat G. kinderen omver heeft geduwd. G. heeft niet gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

17. Ten overvloede overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Zoals aangegeven onder 15. acht de Nationale ombudsman het goed mogelijk dat er een kind is omgevallen door de hectiek van de situatie. De Nationale ombudsman is van oordeel dat deze hectische situatie, waarin een of meer kinderen ten val zijn gekomen, voor een groot deel kan worden toegeschreven aan het onbevoegd binnentreden van de woning van verzoeker door de politieambtenaren. Dit is niet juist.

II. Ten aanzien van het onheus bejegenen door zijn vragen niet te beantwoorden

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar G. hem onheus heeft bejegend doordat deze zijn vragen niet heeft beantwoord.

2. In zijn brief van 27 februari 2004 aan het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland schreef verzoeker dat hij 112 belde vanwege de situatie in zijn huis (zie verder onder IV.) en dat hij na dit gesprek terugkeerde naar buiten, waar politieambtenaar G. met F. stond te praten. Verzoeker zei tegen G. of hij dit "allemaal niet wat rustiger en normaler kon doen". Volgens verzoeker stapte G. hierop met uitgespreide armen en met een agressieve en imponerende houding op hem af. Volgens verzoeker zei G. vervolgens op een provocerende en agressieve manier tegen hem: "En jij, wat is dan jouw probleem." G. verhief hierbij zijn stem, terwijl verzoeker rustig bleef, aldus verzoeker.

Verzoeker antwoordde G. dat hij problemen had met zijn onprofessionele gedrag en dat het ook rustiger kon. Volgens verzoeker antwoordde G. opnieuw: "Zeg nou eens wat jouw probleem is". Dit werd nog een paar maal over en weer herhaald en op een gegeven moment heeft verzoeker tegen G. gezegd dat hij niet naar hem luisterde. G. zei tegen verzoeker dat deze niet kon weten hoe de situatie in elkaar zat, omdat hij niet bij het begin aanwezig was geweest. Verzoeker zei hierop dat hij daarin gelijk had, maar dat hij het daar

niet over had en dat G. niet normaal deed. Volgens verzoeker viel G. hem vervolgens in de rede en heeft verzoeker tegen hem gezegd dat hij hem niet liet uitspreken en dat het hem daarom verstandiger leek niet meer met hem te praten.

3. In de brief van F. en haar echtgenoot van 25 februari 2004 schrijft F. dat verzoeker driemaal bedreigend werd toegesproken door G. met de woorden: "Wat wil je nou..." Verzoeker zei driemaal tegen G. dat hij vond dat G. zich onnodig agressief en onprofessioneel gedroeg en vroeg of G. hem wilde laten uitspreken.

4.1. Tijdens het gesprek met S. op 11 maart 2004, heeft verzoeker overeenkomstig zijn brief van 27 februari 2004 verklaard, evenals F. Op 2 april 2004 heeft verzoeker tegen S. gezegd dat hij meerdere malen tegenover G. verklaard dat hij onprofessioneel gedrag vertoonde en dat hij daarbij voorbeelden heeft genoemd, zoals het binnendringen in zijn woning en het omver duwen van kinderen.

4.2. B. verklaarde tegenover S. op 15 maart 2004 dat hij zag dat verzoeker bij F. en G. kwam staan, toen deze met elkaar in gesprek waren. B. verklaarde dat hij verzoeker hoorde zeggen dat hij een klacht wilde indienen vanwege onprofessioneel gedrag van de politie. G. vroeg verzoeker meerdere malen wat er dan onprofessioneel was en B. hoorde verzoeker meerdere malen zeggen dat G. hem niet uit liet praten en dat de politie onprofessioneel was.

4.3. G. verklaarde op 29 maart 2004 tegenover S. dat verzoeker erbij kwam staan toen hij met F. stond te praten voor de woning van verzoeker. Verzoeker zei tegen hem dat de gebeurtenis onprofessioneel was en dat G. niet naar hem wilde luisteren, aldus G. Volgens G. vroeg hij verzoeker vier- tot vijfmaal toe wat verzoeker bedoelde, maar verzoeker herhaalde steeds dat alles erg onprofessioneel was en dat G. niet wilde luisteren. G. verklaarde voorts dat hij niets met de uitspraak van verzoeker kon en dat hij dit een te algemene en te abstracte opmerking vond. G. vond verzoeker een storende factor tijdens het gesprek

5. De korpschef verklaarde dit klachtonderdeel niet gegrond in zijn brief van 7 april 2004. Hij schreef onder meer dat verzoeker niet op de hoogte was van hetgeen gezegd was tijdens het gesprek tussen F. en G., omdat verzoeker binnen stond en de gebeurtenissen buiten op straat plaatsvonden. Toen verzoeker G. verweet dat hij onprofessioneel gedrag vertoonde, vroeg G. hem om uitleg en vroeg wat verzoeker wilde, aldus de korpschef. G. vond dit een te algemeen en te abstract begrip. Volgens de korpschef nam G. impopulaire maatregelen, zoals het vastpakken van de verdachte en het nalopen van haar ter aanhouding tot in de woning. Hiertoe waren echter gegronde redenen, aldus de korpschef.

6. De klachtenadviescommissie adviseerde de korpsbeheerder in haar advies van 26 augustus 2004 om de klacht van verzoeker niet gegrond te verklaren. De commissie schreef dat door het optreden van de politie en de reactie van verzoeker daarop een

situatie van spanning, emotie en boosheid was ontstaan. Volgens de commissie waren zowel verzoeker als G. hier debet aan en kan daarom niet worden gesproken van onfatsoenlijk of onprofessioneel gedrag van G. De korpsbeheerder sloot zich op 6 september 2004 aan bij het advies van de commissie.

7. In zijn standpunt naar aanleiding van de klacht van 12 mei 2005, schreef de korpsbeheerder dat het begrijpelijk is geweest dat verzoeker zich mengde in het gesprek dat G. voerde met F., omdat G. immers de woning van verzoeker was binnengegaan. De korpsbeheerder acht het te billijken dat G. de situatie wilde afbakenen en niet heeft geantwoord op de vragen van verzoeker, omdat verzoeker niet op de hoogte was van hetgeen zich hiervoor in het gesprek tussen F. en G. had voorgedaan en verzoeker in dit gesprek interrumpeerde. De korpsbeheerder verklaart dit onderdeel van de klacht van verzoeker niet gegrond.

Beoordeling

8. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen.

9. Uit het onderzoek is komen vast te staan dat G. niet in ging op de opmerkingen van verzoeker dat G. zich niet professioneel opstelde. G. vond deze opmerkingen van verzoeker te abstract om erop te reageren.

10. De Nationale ombudsman is van oordeel dat G., nu de gebeurtenis in de woning van verzoeker had plaatsgevonden, verzoeker in ieder geval te woord had moeten staan, toen deze hem aansprak op zijn gedrag. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat de gebeurtenis van 25 februari 2004 indruk heeft gemaakt op verzoeker en dat hij hierover wilde praten met de betrokken politieambtenaren. De Nationale ombudsman is van oordeel dat G. beter eerst het gesprek met mevrouw F. had kunnen afronden en tegen verzoeker kunnen zeggen dat hij zich tot hem zou richten nadat hij F. te woord had gestaan. G. had verzoeker ook later op het politiebureau te woord kunnen staan en hem daarnaar kunnen verwijzen. Nu G. verzoeker niet in de gelegenheid heeft gesteld hem zijn verhaal te laten doen, maar zich slechts heeft gericht op het gesprek met F., is de Nationale ombudsman van oordeel dat G. gehandeld heeft in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het tutoyeren

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat betrokken politieambtenaar G. hem op 25 februari 2004 heeft getutoyeerd.

2. In zijn klachtbrief van 27 februari 2004 aan het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland schrijft verzoeker dat G. hem met "je" aansprak toen hij hem zei dat hij zich onprofessioneel gedroeg (zie hiervoor onder II.), terwijl verzoeker hem met "u" aansprak.

3. Ook in de brief van F. van 25 februari 2004 komt naar voren dat G. verzoeker met "je" aansprak.

4. In het standpunt van de korpsbeheerder van 12 mei 2005 gaf deze aan dat tijdens het onderzoek van de adviescommissie vast is komen te staan dat G. verzoeker heeft getutoyeerd en dat dit vanuit het streven professioneel gedrag te vertonen, niet de juiste benaderingswijze is. De korpsbeheerder verklaarde dit onderdeel van de klacht van verzoeker dan ook gegrond.

Beoordeling

5. Ook dit klachtonderdeel dient te worden beoordeeld aan de hand van het hiervoor onder II.8.1. genoemde vereiste van correcte bejegening.

6. In het maatschappelijk verkeer gelden bepaalde beleefdheidsnormen. Een ambtenaar dient in zijn contacten met burgers deze beleefdheidsnormen in acht te nemen. Omgekeerd mag een ambtenaar ook van een burger verwachten dat deze de gebruikelijke beleefdheid in acht neemt. Als een algemeen gebruikelijke beleefdheidsnorm geldt in elk geval dat volwassen personen in een zakelijk contact elkaar in beginsel niet tutoyeren, tenzij zij bijvoorbeeld elkaar kennen of het tutoyeren door de een, in de gegeven situatie, gebeurt met kennelijke instemming van de ander.

7. Verzoeker heeft aangegeven dat hij G. aansprak met "u" en G. hem antwoordde met "jij". Nu verzoeker niet heeft gezegd dat G. hem met "jij" mocht aanspreken, had G. hem uit beleefdheid niet mogen tutoyeren. Nu G. dit toch heeft gedaan, heeft hij hiermee niet gehandeld overeenkomstig het vereiste van correcte bejegening. De Nationale ombudsman volgt hierin het oordeel van de korpsbeheerder.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het serieus nemen van zijn melding door de meldkamer en het verbreken van de verbinding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de centralist van de regionale meldkamer van de politie Apeldoorn zijn melding niet serieus nam en de verbinding heeft verbroken.

2. In zijn klachtbrief van 27 februari 2004 aan het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland, schreef verzoeker dat hij 112 belde nadat F. zijn woning in was gerend, en hij haar de woonkamer in had geleid. Hij kreeg iemand van de meldkamer aan de lijn. Hij vertelde aan de meldkamer dat hij bang was van de politieambtenaren die zich op dat moment bij en in zijn woning bevonden. Verzoeker zei dat het erg gevaarlijk was en dat de situatie uit de hand liep. De persoon van de meldkamer antwoordde dat de politieambtenaren al ter plaatse waren, waarop verzoeker zei dat dit juist het probleem was. De meldkamer antwoordde vervolgens dat de politieambtenaren zich prima redden, aldus verzoeker. Verzoeker reageerde door te zeggen dat dit juist niet zo was en dat hij daarom belde. De meldkamer zei hierop geïrriteerd "ja meneer" en verbrak de verbinding, aldus verzoeker.

3.1. Bij het aanvullende onderzoeksrapport van inspecteur van politie S. van 18 juni 2004 heeft S. de letterlijke tekst van de telefonische melding van verzoeker bij de meldkamer te Apeldoorn weergegeven. Het gesprek dat verzoeker op 25 februari 2004 had met medewerker Gr. van de meldkamer verliep onder meer als volgt:

"RMK (Regionale meldkamer; N.o.): Politiealarmcentrale goedendag.

M.: Goedendag. U spreekt met M. van de T. in H. D'r staan hier twee agenten met een mevrouw en die ene agent is ruw (fonetisch) tegen die mevrouw. Het is heel bedreigend en ik word er bang van. Kan er alsjeblieft iemand hier komen?

RMK: Er staan toch agenten bij of niet!

M.: Dat zijn nou net de agenten, die zitten te bedreigen en gevaarlijke dingen zitten te doen en rare dingen zitten te doen. Ik word er gewoon doodsbang van. Die mevrouw flikt hier op de grond. Niet normaal, wat hier gebeurt!

RMK: Ja, ik moet toch even terugkoppelen.

M.: Nee, nee, nee, die agenten beginnen nu tegen mij te schreeuwen. Ik wil gewoon, dat er nu iemand bij komt!

RMK: Nou, hè...

M.: Dit kan toch zo niet? (Direct hierna:)

RMK: Die agenten redden zich prima, denk ik.

M.: Nou, dat is denk ik dus niet wat hier gebeurt!

(...)

M.: (...) Er staan hier kleine kinderen bij te janken als een gek. Het is niet normaal wat hier gebeurt. Ik dacht dat een agent fatsoenlijk en rustig (dient; N.o.) te blijven en normaal te praten (opgewonden stem). Die man zit hier te schreeuwen en nou dit is gewoon...

RML: Wat is uw telefoonnummer?

(...)

M.: Wat er ook aan de hand is. Maar deze manier van doen, kan niet!

RMK: Mooi zo, dag meneer!

M.: Dààg!

Hierna werd de verbinding verbroken."

3.2. Op 10 juni 2004 hoorde S. brigadier/groepschef bij regionale meldkamer te Apeldoorn, Gr. Gr. verklaarde dat verzoeker belde toen hij dienst had. Verzoeker was kennelijk opgewonden en emotioneel, aldus Gr. Verzoeker bracht een onsamenhangend verhaal, waardoor Gr. geen goed beeld kreeg van wat er gebeurd was, aldus Gr. Hij dacht dat er mogelijk wat met collega's aan de hand was. Gr. verklaarde voorts dat hij niet tot verzoeker kon doordringen en in de loop van het gesprek merkte dat verzoeker het niet eens was met het optreden van de politie. Gr. kreeg echter niet meer duidelijkheid over de situatie. Volgens Gr. wilde verzoeker een extra patrouille.

Gr. heeft toen tegen verzoeker gezegd dat hij de zaak zou terugkoppelen. Tegenover S. verklaarde Gr. dat hij hiermee bedoelde dat hij eerst de politieambtenaren die ter plaatse waren gesproken wilde hebben alvorens hij collega's ter plaatse zou sturen. Volgens Gr. was het beter geweest wanneer hij verzoeker had verteld voordat hij het gesprek afsloot, dat hij de situatie met de desbetreffende collega's zou doornemen en dat er contact met verzoeker zou worden opgenomen.

Nadat het gesprek met verzoeker was beëindigd, heeft Gr. contact opgenomen met politieambtenaren B. en G. Deze vertelden Gr. dat verzoeker waarschijnlijk een klacht zou indienen aan het bureau. Gr. vond het dan ook niet zinvol om contact op te nemen met verzoeker.

3.3. Verzoeker heeft op 18 juni 2004 tegenover S. verklaard dat hij tijdens het gesprek met Gr. niet het idee kreeg dat hij eerst met de betrokken politieambtenaren wilde overleggen. Verzoeker is van mening dat Gr. dit had moeten uitleggen tijdens het gesprek met hem. Voorts verklaarde verzoeker dat de weergave van het gesprek van verzoeker met Gr. niet klopt. Volgens verzoeker heeft Gr. gezegd "ja meneer" en heeft hij toen de verbinding verbroken. Verzoeker geeft aan dat hij geen "Dààg" heeft gezegd alvorens het gesprek werd beëindigd.

4. De districtschef verklaarde in zijn brief van 21 juni 2004 de klacht van verzoeker niet gegrond. De districtschef is van mening dat Gr. verzoeker niet onfatsoenlijk behandeld heeft. Volgens de districtschef was het beter geweest wanneer Gr. aan het eind van het gesprek met verzoeker duidelijk had aangegeven dat hij direct contact zou leggen met de politieambtenaren G. en B. en dat daarna contact zou worden opgenomen met verzoeker, omdat Gr. duidelijk was dat verzoeker het niet eens was met het politieoptreden.

5. De klachtenadviescommissie adviseerde de korpsbeheerder in het advies van 26 augustus 2004 de klacht van verzoeker op dit punt niet gegrond te verklaren. De commissie merkte op dat Gr. uit de melding van verzoeker te weinig functionele informatie kreeg en verzoeker uit de korte opmerkingen van Gr. het gevoel kan hebben gekregen dat hij niet serieus genomen werd. Volgens de commissie is van een onfatsoenlijke behandeling door Gr. niet gebleken. De korpsbeheerder sloot zich hier op 6 september 2004 bij aan.

6.1. In zijn standpunt op de klacht van 12 mei 2005, gaf de korpsbeheerder aan dat hij de klacht van verzoeker op dit punt gegrond acht. Bij nadere bestudering (met name van het verslag van het telefoongesprek dat verzoeker had met Gr.) is de korpsbeheerder van mening dat Gr. de indruk heeft gewekt dat hij de melding van verzoeker niet serieus nam en de verbinding niet heeft verbroken, terwijl dit te verwachten zou zijn als er nog een terugkoppeling moet plaatsvinden. Voorts merkte de korpsbeheerder op dat er overigens geen terugkoppeling heeft plaatsgevonden.

6.2. Tijdens een telefoongesprek met een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman op 25 juli 2005, deelde een medewerker van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland mee dat de korpsbeheerder van oordeel is dat Gr. niet de verbinding heeft verbroken, maar het gesprek heeft beëindigd op een manier die niet juist was, namelijk door verzoeker niet uit te leggen dat hij een en ander aan hem zou terugkoppelen.

Beoordeling

7. Ook dit klachtonderdeel dient te worden beoordeeld aan de hand van het vereiste van correcte bejegening (zie hiervoor onder III.5. en II.8.1.).

8. Uit het onderzoek is komen vast te staan dat Gr. de melding die verzoeker deed op 25 februari 2004 niet begreep en dat het telefoongesprek is beëindigd zonder dat Gr. de melding van verzoeker heeft teruggekoppeld naar de betrokken politieambtenaren B. en G. Gr. heeft tegenover S. verklaard dat hij niet begreep wat verzoeker bedoelde tijdens het telefoongesprek. Uit het verslag van het gesprek blijkt echter niet dat Gr. aan verzoeker heeft gevraagd wat hij bedoelde.

9. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat Gr. de indruk heeft gewekt dat hij de melding van verzoeker niet serieus nam. Om te weten te komen wat

verzoeker bedoelde, had Gr. verzoeker nogmaals moeten vragen wat er precies aan de hand was en wat hij wilde dat er gedaan werd. Voorts had Gr. moeten uitleggen aan verzoeker dat hij de melding van verzoeker zou terugkoppelen naar de politieambtenaren die op dat moment bij verzoekers huis aanwezig waren en dat hij daarna contact zou opnemen met verzoeker over de eventueel te nemen vervolgstappen. Nu Gr. tijdens het gesprek met verzoeker niet heeft doorgevraagd naar de bedoeling van verzoeker en zodoende na beëindiging van het gesprek nog niet duidelijk was wat de vervolgstappen waren, is de Nationale ombudsman van oordeel dat Gr. verzoeker hierdoor niet voldoende te woord heeft gestaan en zijn melding niet voldoende serieus heeft genomen. Gr. heeft dan ook gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

10. Ten aanzien van het beëindigen van het gesprek merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Hoewel de verklaringen van verzoeker en Gr. ten aanzien van het beëindigen van het gesprek tegenover elkaar staan, blijkt uit het verslag van het gesprek dat Gr. eerst heeft gezegd tegen verzoeker "Mooi zo, dag meneer" en dat verzoeker dit heeft beantwoord met "Dàààg". S. heeft het gesprek op 25 februari 2004 tussen verzoeker en de centralist van de meldkamer, Gr., woordelijk in een verslag weergegeven. Nu er geen omstandigheden uit het onderzoek naar voren zijn gekomen om aan het verslag van S. te twijfelen, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat Gr. niet het gesprek eenzijdig heeft beëindigd door de hoorn op de haak te gooien. Gr. heeft hiermee niet in strijd met het vereiste van correcte bejegening gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

V. Ten aanzien van de mededeling dat verzoeker geen aangifte kon doen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar Ma. hem heeft meegedeeld dat hij geen aangifte kon doen tegen betrokken politieambtenaar G.

2. Verzoeker schreef in zijn klachtbrief van 27 februari 2004 aan het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland dat hij op 25 februari 2004 naar het politiebureau is gegaan met F., nadat de politieambtenaren waren vertrokken. Verzoeker schreef dat hij en F. te woord werden gestaan door het hoofd van dienst. Deze vertelde dat zij geen aangifte konden doen, maar alleen een klacht konden indienen, aldus verzoeker.

Vervolgens vroeg verzoeker of politieambtenaren "konden doen waar ze zin in hadden" en zij nooit een aanklacht in konden dienen. Volgens verzoeker antwoordde Ma. hierop dat verzoeker en F. alleen een klacht konden indienen en legde hij uit hoe de klachtbehandeling in zijn werk gaat.

Nadat verzoeker en F. met Ma. hebben gesproken over hetgeen tussen F. en de politieambtenaren was voorgevallen, zei Ma. tegen verzoeker dat alleen F. een klacht kon indienen, aldus verzoeker en dat zij zelf moest besluiten of ze dit wilde. Hij adviseerde haar een rustpauze te nemen en eventueel over een paar dagen terug te komen als ze een klacht wilde indienen.

3. Op 9 juni 2004 hoorde S. Ma. in het kader van de interne klachtbehandeling. Ma. verklaarde onder meer dat hij op 25 februari 2004 dagcoördinator was en hoorde van B. en G. wat er gebeurd was bij het huis van verzoeker. Vlak daarna verschenen verzoeker, F. en een buurman van F. aan het politiebureau. Ma. heeft hen te woord gestaan, omdat er op dat moment geen leidinggevende op het bureau aanwezig was. Volgens Ma. was F. geëmotioneerd over het gebeurde en kwam verzoeker negatief over. Verzoeker vertelde meerdere malen wat er gebeurd was, ook over hetgeen F. was overkomen, aldus Ma. Hij zei dat hij aangifte wilde doen van mishandeling van F. door een politieambtenaar. Ma. heeft verzoeker uitgelegd dat dit een zaak van F. was en dat verzoeker hierin geen partij was. Voorts heeft Ma. uitgelegd aan F. en verzoeker dat zij een klacht konden indienen en hoe de procedure hiervan is, aldus Ma. Ma. heeft vervolgens een afkoelingsperiode van twee dagen voorgesteld aan F. en verzoeker. Daarna kon de keuze worden gemaakt voor een bemiddelingsgesprek, een klacht indienen of een aangifte opnemen, aldus Ma. F. ging hiermee akkoord, aldus Ma., maar verzoeker reageerde hier niet op. Volgens Ma. heeft verzoeker niet aangegeven dat hij aangifte wilde doen van het binnendringen van de politie in zijn woning.

4. Verzoeker verklaarde op 18 juni 2004 tegenover S. dat Ma. tegen hem heeft gezegd dat hij geen aangifte kon doen en dat hij nooit aangifte kon doen tegen een politieambtenaar. Ma. heeft tegen verzoeker gezegd dat hij geen klacht in kon dienen, omdat de gedraging niet tegen hem was gericht, aldus verzoeker. Volgens verzoeker heeft Ma. alleen tegen F. gezegd dat zij een klacht kon indienen.

5. De districtschef acht de klacht van verzoeker op dit onderdeel niet gegrond.

6. Omdat Ma. heeft gezegd dat F. eventueel aangifte van mishandeling kon doen, Ma. de mogelijkheid en de procedure van het indienen van een klacht heeft toegelicht en met F. en verzoeker een afkoelingsperiode heeft afgesproken adviseerde de klachtenadviescommissie de korpsbeheerder per brief van 26 augustus 2004 om de klacht van verzoeker niet gegrond te verklaren. De korpsbeheerder volgde het oordeel van de commissie.

7. In zijn reactie op de klacht van 12 mei 2005, blijft de korpsbeheerder bij zijn oordeel in eerste instantie en verwijst hij naar het verslag van de klachtenadviescommissie.

8. Verzoeker schreef in de brief die de Nationale ombudsman op 6 juni 2005 heeft ontvangen dat hij aangifte wilde doen van het zonder toestemming in zijn huis

binnentreden door de politieambtenaar, het niet legitimeren door de politieambtenaar, de agressieve houding van de politieambtenaar en het omdrukken van een kind in zijn huis. Voorts schrijft verzoeker dat Ma. alleen aan F. een periode van rust heeft voorgesteld en dat hij noch een aangifte, noch een klacht kon indienen. Volgens verzoeker heeft Ma. tegen hem gezegd dat een aangifte tegen een politieambtenaar nooit mogelijk zou zijn.

Beoordeling

9. Uit het onderzoek is vast komen te staan dat Ma. geen aangifte van verzoeker heeft opgenomen. De verklaringen van verzoeker en Ma. omtrent het onderwerp van de aangifte, het voorstellen van een afkoelingsperiode en het daarna eventueel opnemen van een aangifte, indienen van een klacht of houden van een bemiddelingsgesprek, staan tegenover elkaar. Ma. heeft verklaard dat verzoeker aangifte van mishandeling van F. wilde doen, terwijl verzoeker heeft verklaard dat hij aangifte wilde doen van onder meer het zonder toestemming binnentreden in zijn huis. Nu er geen omstandigheden naar voren zijn gekomen tijdens het onderzoek op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere, onthoudt de Nationale ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

VI. Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland de termijn voor klachtbehandeling bij de afhandeling van zijn klacht heeft overschreden.

2. Op 27 februari 2004 stuurde verzoeker een klachtbrief naar de politie. Op 3 maart 2004 stuurde de secretaris van de klachtencommissie, H., verzoeker een ontvangstbevestiging.

S. voerde voorts in maart intakegesprekken met verzoeker, F. en de betrokken ambtenaren. Op 31 maart 2004 schreef H. in een brief aan verzoeker dat de klacht van verzoeker niet op de hoorzitting van de klachtencommissie van 16 april 2004 behandeld kon worden en dat de afhandeling van de klacht van verzoeker derhalve waarschijnlijk niet binnen de voorgenomen termijn kon plaatsvinden. H. schreef voorts dat hij deze vertraging betreurt.

Op 5 april stelde S. een onderzoeksverslag op. Op 28 april 2004 werd dit verslag aan verzoeker toegestuurd.

Op 7 april 2004 bracht de districtschef advies uit.

Op 13 mei 2004 vond een hoorzitting plaats voor de klachtencommissie. Verzoeker en F. waren hierbij aanwezig. Het verslag van de hoorzitting werd op 17 mei aan verzoeker toegestuurd. Verzoeker reageerde hier op 19 mei op. Op 24 mei 2004 nam de klachtencommissie de klachten van verzoeker over de centralist van de meldkamer en over de mededeling dat verzoeker geen aangifte kon doen in onderzoek. Hiertoe heeft klachtbehandelaar S. gesprekken gevoerd met de betrokken politieambtenaren en verzoeker en F. Op 21 juni 2004 bracht de districtschef advies uit over deze twee onderdelen van de klacht. Op 1 september 2004 bracht de klachtenadviescommissie advies uit aan de korpsbeheerder. De korpsbeheerder gaf op 6 september 2004 zijn oordeel.

3. De korpsbeheerder gaf in zijn standpunt van 12 mei 2005 aan dat de behandeling van de klacht van verzoeker (te) lang heeft geduurd. Volgens de korpsbeheerder zijn de genomen stappen in het proces wel overwegend voortvarend geweest. De korpsbeheerder gaf aan dat het advies van de districtschef van 21 juni 2004 niet bij alle betrokkenen was aangekomen, waardoor het enige tijd heeft geduurd voor de klachtencommissie de klachten kon behandelen en de korpsbeheerder een oordeel kon geven. Wanneer de twee klachten die in een later stadium waren aangedragen niet onderzocht hadden hoeven worden, had de klachtafhandeling ongeveer vijftien tot zestien weken geduurd, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

5. Verzoeker diende op 27 februari 2004 zijn klacht in bij de politie. De korpsbeheerder gaf op 6 september 2004 zijn oordeel over de klacht van verzoeker. In de klachtbrief van verzoeker van 27 februari 2004 kwamen reeds alle klachtonderdelen aan de orde. De Nationale ombudsman is van oordeel dat alle klachten van verzoeker direct behandeld hadden kunnen worden.

Nu de klacht binnen maximaal veertien weken afgehandeld had moeten worden en dit niet is gebeurd, sluit de Nationale ombudsman zich aan bij het oordeel van de korpsbeheerder en is van oordeel dat de korpsbeheerder in strijd met het vereiste van voortvarendheid heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VII. Ten aanzien van het horen van getuigen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tenslotte over dat de klachtencommissie de getuigen die hij heeft aangedragen niet heeft gehoord.
2. Bij de brief die verzoeker op 9 mei 2004 stuurde aan de klachtencoördinator H., naar aanleiding van de geplande hoorzitting, zijn enkele schriftelijke getuigenverklaringen gevoegd (zie ook hiervoor onder 1.8.).
3. De klachtencommissie heeft de door verzoeker aangedragen getuigen niet gehoord.
4. De korpsbeheerder gaf in zijn oordeel van 12 mei 2005 aan dat de klachtenadviescommissie over voldoende informatie beschikte naar aanleiding van de diverse verklaringen, onderzoeksverslagen en de door verzoeker toegezonden getuigenverklaringen, om een oordeel te kunnen vormen over de klacht. Voorts merkt de korpsbeheerder op dat verzoeker in zijn klachtbrief van 27 februari 2004 en tijdens zijn verhoor door de klachtbehandelaar geen getuigen heeft aangedragen. De korpsbeheerder achtte dit onderdeel van de klacht niet gegrond.

Beoordeling

5. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.
6. De politie is bij het verrichten van onderzoek naar aanleiding van een klacht, vrij om te bepalen welke onderzoekshandelingen zij verricht. De klachtencommissie was van oordeel dat zij over voldoende informatie beschikte om een oordeel te kunnen vormen. De korpsbeheerder heeft dit vervolgens bevestigd. De klachtencoördinator heeft verzoeker gehoord over zijn klacht, evenals F. en de betrokken politieambtenaren. Verzoeker heeft aan klachtencoördinator H. de schriftelijke getuigenverklaringen toegestuurd. Nu uit de getuigenverklaringen blijkt dat de getuigen niet veel hebben gezien van hetgeen waar de klacht van verzoeker op toeziet, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het niet noodzakelijk was voor de klachtencommissie om de getuigen te horen. De korpsbeheerder kon in zijn oordeel volstaan met de verwijzing naar het advies van de klachtencommissie en hoefde de klachtencommissie niet te verzoeken alsnog getuigen te horen. De korpsbeheerder heeft niet in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland is

gegrond ten aanzien van:

het onheus bejegenen door de vragen van verzoeker niet te beantwoorden; wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

het tutoyeren van verzoeker; wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

het niet serieus nemen van de melding van verzoeker door een centralist van de meldkamer; wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

het overschrijden van de termijn van de klachtafhandeling; wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

niet gegrond ten aanzien van:

het omver duwen van de in de woning van verzoeker aanwezige kinderen;

het niet horen van de getuigen;

het verbreken van de verbinding door de centralist van de meldkamer.

Ten aanzien van de mededeling dat verzoeker geen aangifte kon doen, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 23 januari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Harderwijk, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland te Apeldoorn. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland (de burgemeester van Apeldoorn), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Betrokken ambtenaar G. maakte van deze gelegenheid gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd verzoeker een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaar deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Klachtbrief van verzoeker van 27 februari 2004 aan het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland. Bij de brief van verzoeker is de brief van F. van 25 februari 2004 gevoegd.

Ontvangstbevestiging van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland van de klachtbrief van verzoeker van 3 maart 2004.

Onderzoeksrapport van inspecteur van politie S. van 5 april 2004. Bij het onderzoeksrapport van S. zijn de verklaringen gevoegd van verzoeker van 11 maart 2004 en 2 april 2004, F. van 25 maart 2004 en 2 april 2004, betrokken politieambtenaar B. van 15 maart 2004 en van betrokken politieambtenaar G. van 29 maart 2004.

Brief van verzoeker van 9 mei 2004 aan de klachtencoördinator H. van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland. Bij de brief van verzoeker zijn enkele schriftelijke getuigenverklaringen gevoegd.

Verslag van de hoorzitting van de klachtencommissie van 13 mei 2004.

Reactie van verzoeker van 19 mei 2004 op het verslag van de hoorzitting.

Oordeel van de districtschef over de klacht van verzoeker van 7 april 2004.

Onderzoeksrapport van inspecteur van politie S. van 18 juni 2004 naar de twee overige klachtonderdelen (de klacht over de centralist van de meldkamer en de klacht over het niet kunnen doen van aangifte) met hierbij gevoegd verklaringen van de betrokken politieambtenaren M. en Gr. en verzoeker en een uitgewerkt verslag van de melding van verzoeker bij de meldkamer op 25 februari 2004.

Oordeel van de korpschef van 21 juni 2004.

Advies van de klachtadviescommissie van 1 september 2004 en het oordeel van de korpsbeheerder van 6 september 2004.

Klachtbrieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 30 november 2004 en 23 januari 2005.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 17 maart 2005.

Telefonische reactie van betrokken politieambtenaar G. van 23 maart 2005 op de klacht.

Brief van verzoeker van 28 maart 2005.

Standpunt van de korpsbeheerder van 12 mei 2005.

Brief van verzoeker, ontvangen door de Nationale ombudsman op 6 juni 2005. Verzoeker geeft in deze brief antwoord op de nadere vragen die de substituut-ombudsman hem per brief van 25 mei 2005 heeft gesteld.

Telefoonnotities van de Nationale ombudsman van 16 augustus 2005, 19 augustus 2005, 29 augustus 2005 en 12 september 2005 met betrekking tot de gesprekken die verzoeker op 18 augustus en op 8 september 2005 voerde met de politie.

Brief van verzoeker van 5 oktober 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163

"1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.

2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.

3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend.

4. De schriftelijke volmacht, of, zoo zij voor een notaris in minuut is verleden, een authentiek afschrift daarvan, wordt aan de akte gehecht.

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht.

6. Artikel 155 is van toepassing."

2. Klachtenregeling regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland 2001

Artikel 13

Termijnen van afdoening

1. Een klacht wordt afgedaan binnen zes weken na ontvangst van de klacht.
2. Indien de klacht wordt behandeld door de korpsbeheerder, na advies van de klachtencommissie, wordt de klacht afgedaan binnen tien weken na de ontvangst van de klacht.
3. In bijzondere gevallen kan een - gemotiveerd - beroep op de verdagingstermijn van ten hoogste vier weken worden gedaan. De korpsbeheerder stuurt in dergelijke gevallen een voortgangsbericht met opgave van reden aan de indiener van de klacht of diens vertegenwoordiger en aan degene over wiens gedraging wordt geklaagd. Daarbij geeft de korpsbeheerder tevens aan binnen welke termijn alsnog afdoening te verwachten valt, waarbij de totale afhandelingstermijn niet langer wordt dan 14 weken."

3. Algemene wet op het binnentreden

Artikel 2

- "1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond.
2. Onze Minister van Justitie stelt het model van deze machtiging vast.
3. Een schriftelijke machtiging als bedoeld in het eerste lid is niet vereist, indien ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnentreden."

Artikel 3

- "1. Bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden zijn:
 - a. de advocaat-generaal bij het gerechtshof;
 - b. de officier van justitie;

c. de hulpofficier van justitie.

2. Voor zover de wet niet anders bepaalt, is de burgemeester bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden in een woning gelegen binnen zijn gemeente voor andere doeleinden dan strafvordering.

3. Degene die bevoegd is een machtiging te geven, gaat daartoe slechts over, indien het doel waartoe wordt binnentreden het binnentreden zonder toestemming van de bewoner redelijkerwijs vereist."